

Sygn. akt VW 1656/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Zawrzykraj

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 20 maja 2014 r., 11 czerwca 2014 r. i 18 lipca 2014 r.

sprawy **J. T.**, s. M. i G., ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

1. w dniu 26 listopada 2012 roku około godziny 20:30 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala przylotów Terminal 2), prowadził działalność gospodarczą bez zgody Naczelnego Dyrektora (...), tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r.;
2. w dniu 4 lutego 2013 roku ok. godz. 00:00 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. przed halą przylotów Terminal A, wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r.;
3. w dniu 5 lutego 2013 roku ok. godz. 21:35 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. przed halą przylotów Terminala A, wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r.

orzeka

I. Obwinionego J. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych.

II. Zasądza od obwinionego 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych.

Sygn. akt V W 1656/13

UZASADNIENIE

J. T. został obwiniony o to, że:

- 1) w dniu 26 listopada 2012 roku około godziny 20:30 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. (hala przylotów Terminal 2), prowadził działalność gospodarczą bez zgody Naczelnego Dyrektora (...), tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z §2 ust. 1 pkt 6b rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r.;

2) w dniu 4 lutego 2013 roku ok. godz. 00:00 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. przed halą „przyłotów” Terminala A, wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r.;

3) w dniu 5 lutego 2013 roku ok. godz. 21:35 w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C. przed halą „przyłotów” Terminala A, wbrew zakazowi prowadził działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem, tj. o czyn z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 04.09.2012 r.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. T. od 30 lat prowadzi działalność taksówkową, natomiast od 10 lat zajmuje się działalnością gospodarczą polegającą na świadczeniu usług przewozowych. Posiada on licencję oraz samochód przystosowany do przewozu osób. W dniach 26 listopada 2012 roku około godziny 20:30, 4 lutego 2013 roku ok. godz. 00:00 oraz 5 lutego 2013 roku ok. godz. 21:35 w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przebywał on na terenie (...) im. (...) w W., gdzie proponował napotkanym osobom skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych. Swoją działalność prowadził bez zgody zarządzającego (...) im. (...) w W. Przedsiębiorstwa Państwowego (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego J. T. /k. 39v-40/, zeznań świadków: D. Ś. /k. 40-40v, 9v/, P. B. (1) /k. 40v, 63/, D. S. /k. 41, 65v/, B. K. /k. 52-52v, 87v-88/, częściowe zeznania świadka P. B. (2) /k. 56/ a także dokumentów w postaci: notatek urzędowych /k. 1,5, 58, 79, 86/ i wydruku z internetu /k. 38/.

Obwiniony **J. T.** nie przyznał się do zarzuconych mu czynów. Odnosząc się do pierwszego z zarzutów wskazał, iż w listopadzie 2012 roku w rozmowie telefonicznej jego kolega poprosił go o odebranie jego klienta. Miała być to osoba, która przyleciała z Belgii, niedużego wzrostu, o śniadej karnacji. J. T. nie zapamiętał nazwiska tego pasażera, które jego zdaniem wykazywało pochodzenie pozaeuropejskie. Z uwagi na to, iż na teren lotniska przyjechał on po przylocie samolotu, szybko zaparkował samochód i skierował się do hali przyłotów z zamiarem pobrania karty i wypisania nazwiska pasażera. Gdy wchodził do hali przyłotów, zauważył, iż z drugich drzwi wyjściowych po prawej stronie, wychodzi mężczyzna, który sprawiał wrażenie, że może być osobą, po którą przyjechał. Podeszedł wówczas do niego i zapytał się go po angielsku, wymieniając jego imię i nazwisko. Uzyskał wtedy potwierdzenie, iż właśnie jest to ta osoba, po którą przyjechał. Mężczyzna ten potwierdził również, iż chce, aby obwiniony odwiózł go do hotelu. Gdy J. T. szedł z tym mężczyzną w kierunku samochodu, został zatrzymany przez funkcjonariusza Policji. W czasie interwencji Policjant skierował pasażera w kierunku postoju taksówek, natomiast obwinionemu zaproponował przyjęcie mandatu w wysokości 300 złotych. Zdaniem obwinionego nie byłoby postępowania w tej sprawie, gdyby policjant zapytałby się go wówczas o nazwisko pasażera i sprawdził jego dokumenty. Wskazał on również, iż tego dnia przebywał on na lotnisku przez okres 2-3 minut. Był czas przejścia od samochodu do budynku. Z jego punktu widzenia bardziej opłacalne byłoby zaproponowanie usług przewozowych większej grupie osób. Nadto z uwagi na duży ruch, korzystniejsze dla niego byłoby również pozostanie na lotnisku. Przyjechał on jednak wówczas na lotnisko jedynie po to, aby odebrać mężczyznę, którego dotyczyła rozmowa telefoniczna z jego kolegą. J. T. nie potrafił jednak podać nazwiska swojego kolegi, który przekazał mu to zlecenie. Tego dnia nie zabrał z lotniska żadnego pasażera. Nie słyszał on również rozmowy policjanta ze śniadym mężczyzną.

Odnosząc się do drugiego z zarzuconych mu czynów, obwiniony wskazał, iż tego dnia miał odebrać paczkę z lekarami dla żony, którą miała mu przesłać z A. jego córka. Przed godziną 24:00 przyjechał na teren lotniska, następnie stanął po prawej stronie w drzwiach, oczekując na przesyłkę. Od napotkanych pasażerów, których pytał się o miejsce odlotu, dowiedział się, iż przylecieli oni z L.. Po upływie około 5 minut podeszedł do niego patrol Policji, który otrzymał zgłoszenie od jednego z pasażerów, iż był on nagabywany o przewóz lub o taksówkę. Policjanci zaproponowali mu przyjęcie mandatu w wysokości 100 złotych w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Obwiniony

odmówił przyjęcia w/w mandatu. Jego zdaniem odbiór paczki jest działaniem niezwiązanym z wykonywanym zawodem, lecz wyłącznie prywatnym. Poza tym, gdyby faktycznie wykonywał on wówczas działalność gospodarczą, jego działanie byłoby z ekonomicznego punktu widzenia nierozsądne. W okresie zimowym nie ma bowiem dużego ruchu na lotnisku, a gdy pojawił się na on lotnisku, wylądował ostatni tego dnia samolot. Jeżeli bowiem w ciągu dnia jest 100 przylotów, szansa na zarobek przyjeżdżając na lotnisko, gdy ląduje ostatni samolot, jest niewielka, bliska zeru.

Odnosząc się do trzeciego z zarzuconych mu czynów, obwiniony wskazał, iż tego dnia wjechał na górny poziom do hali odlotów, przywożąc pasażera. Następnie, gdy zjeżdżał schodami na dół, udając się w kierunku kiosku z papierosami, spotkał kolegę, który poprosił go o przysługę. Dowiedział się wówczas, że jego kolega przyjechał, aby kogoś odebrać i nie może wykonać usługi, z uwagi na to, iż ma niesprawny samochód. Obwiniony zgodził się mu pomóc, pomimo tego, iż zamierzał wrócić do domu. Wskazał, aby jego kolega udał się do jego samochodu. W przypadku, gdyby nie było go wówczas przy samochodzie, pozwolił mu wsiąść do pojazdu, który pozostawił otwarty. Później jego kolega zadzwonił do niego, informując go, iż wraz z klientem przebywają w jego samochodzie. Gdy obwiniony wrócił do swojego samochodu, porozmawiał przez chwilę ze swoim kolegą i następnie, gdy jego kolega odszedł, usiadł w samochodzie na fotelu kierowcy. Wówczas na miejsce nadjechał nieoznakowany patrol policji. Policjanci zaproponowali mu przyjęcie mandatu w wysokości 500 złotych. Obwiniony nie poczuwał się do winy z powodu zarzuconego mu czynu, gdyż nie miał kontaktu z tym pasażerem, nie oferował mu usługi i nie zaczął również wykonywać usługi. Przyjechał tego dnia do (...) wraz z pasażerem, w odwrotną stronę zaś nie wykonał usługi. W trakcie interwencji policja nie pozwoliła mu wtrącać się w rozmowę z pasażerem oraz brać w niej udziału. Policjant przeprowadził rozmowę z pasażerem na zewnątrz samochodu. Obwiniony miał pozostać wewnątrz pojazdu. Po interwencji policji, pasażer udał się w kierunku postoju taksówek, natomiast obwiniony samotnie odjechał w kierunku swojego domu.

Odnosząc się do zarzuconych mu czynów obwiniony wskazał również, iż na terenie lotniska nie zostały wywieszane mapy lotniska ani jego regulamin, w wyniku czego nie można ustalić, w którym miejscu kończy (...), nadto taksówki rekomendowane są bardzo drogie. W przypadku, gdy chodzi o wjazd w drugą strefę, obwiniony potrafi wykonać usługę transportową za połowę tej ceny.

W złożonych wyjaśnieniach J. T. wskazał również, iż od 30 lat prowadzi działalność taksówkową, natomiast od 10 lat zajmuje się on działalnością przewozową. Z uwagi na to posiada szerokie znajomości, posiada również licencję oraz samochód przystosowany do przewozu osób. Swoich klientów pozyskuje on za pomocą Internetu, rozdał również bardzo dużo wizytówek. Nadto bardzo dużo kolegów, a także klienci, którzy wcześniej korzystali z jego usług, posiadają jego numer telefonu. /k. 39v-40 wyjaśnienia obwinionego J. T./

J. T. ma 62 lata. Z zawodu jest elektronikiem. Posiada dochody w wysokości około 1.000 złotych i jest żonaty, ma na utrzymaniu dwójkę dzieci. Nie był karany sędownie, nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę J. T. w odniesieniu do przypisanych mu czynów. Sąd dał wiarę jedynie tym wyjaśnieniom obwinionego, w których podał on ogólne informacje dotyczące prowadzonej przez niego działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych oraz potwierdził swoją obecność w okresach wskazanych we wnioskach o ukaranie na terenie (...) im. (...) w W.. Jednocześnie Sąd odmówił wiarygodności tej części wyjaśnień obwinionego, w której zaprzeczał on, aby proponował osobom przebywającym na (...) im. (...) w W. skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych.

Według Sądu wyjaśnienia obwinionego są przyjętą przez niego, dojsć nieudolną linią obrony, która jednak ostać się nie może w konfrontacji z zebrany w sprawie z materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami świadków D. Ś., P. B. (1), D. S. i B. K..

Świadkowie **D. Ś., P. B. (1)** oraz **B. K.**, którzy są funkcjonariuszami Policji, w złożonych zeznaniach przedstawili szczegóły interwencji z udziałem obwinionego. Potwierdzili oni, iż w okresach wskazanych we wnioskach o ukaranie,

podczas pełnienia służby patrolowej w rejonie Komisariatu Policji (...) w W. podjęli oni interwencje z udziałem obwinionego w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych. W związku z ujawnionymi wykroczeniami na obwinionego nałożone zostały mandaty karne kredytowane; J. T. odmówił przyjęcia w/w mandatów. /k. 40-40v, 9v zeznania świadka D. Ś., k. 40v, 63 zeznania świadka P. B. (1), k. 52-52v, 87v-88 zeznania świadka B. K./

Zeznania świadków D. Ś., P. B. (1) oraz B. K. należało uznać za logiczne i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych. Wskazać należało również, iż świadkowie ci są funkcjonariuszami Policji, a co za tym idzie, osobami zaufania publicznego. Brak było zatem podstaw do uznania, że w/w świadkowie, w celu doprowadzenia do skazania niewinnej osoby, fałszywie oskarżyli J. T. o czyny, których w rzeczywistości w/w nie popełnił.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie Sąd wziął pod uwagę również zeznania **D. S.**, który pracuje jako steward. Świadek ten w złożonych zeznaniach potwierdził, iż w dniu 4 lutego 2013 roku ok. godz. 00:00 na terenie L. C., gdy wychodził z hali przylotów Terminala A, został zaczepiony przez obwinionego, który zaproponował mu usługę przewozu osób. Świadek odmówił jego propozycji. O zaistniałej sytuacji poinformował funkcjonariuszy Policji, którzy w tym dniu patrolowali teren podjazdów przed halą przylotów Terminala A. /k. 41, 65v zeznania świadka D. S./

Oceniając zeznania świadka D. S., Sąd doszedł do przekonania, iż są one wiarygodne, szczerze i zgodne z prawdą. Świadek szczegółowo opisał przebieg zdarzenia z udziałem obwinionego. Jego zeznania były logiczne i spójne. Jest on osobą obcą dla obwinionego. W związku z powyższym Sąd mógł w dużej mierze oprzeć stan faktyczny właśnie na zeznaniach tego świadka.

W celu ustalenia stanu faktycznego w zakresie drugiego z zarzuconych obwinionemu wnioskami o ukaranie czynów, przesłuchano również świadka **P. B. (2)**. W swoich zeznaniach świadek ten wskazywał, iż w dniu zdarzenia z powodu awarii samochodu zmuszony był przekazać swojego klienta obwinionemu. Przeprowadził tego klienta z baru i zaprowadził go do otwartego samochodu J. T.. /k. 56 zeznania świadka P. B. (2)/

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w tym zakresie, gdzie świadek potwierdził obecność swoją i obwinionego w przedmiotowym dniu na terenie (...) im. (...) w W. (okoliczność ta była niesporna). Oceniając zeznania tego świadka należało jednocześnie wskazać, iż jest on kolegą obwinionego. Starał się on zeznawać w taki sposób, aby potwierdzić jego linię obrony. Treść jego zeznań zdaniem Sądu w pozostałym zakresie jest nieprzekonywująca i niemiarodajna, w przeciwieństwie do wersji prezentowanej przez funkcjonariusza Policji, który w dniu zdarzenia przeprowadził interwencję z udziałem obwinionego.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dokumentach. Powyższe dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron, do czego i Sąd nie znalazł podstaw. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.

Obwinionemu J. T. zarzucone zostało popełnienie wykroczeń z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dn. 04.09.2012 r.

Przepis art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze przewiduje odpowiedzialność w wypadku niestosowania się do nakazu lub zakazu zawartego w przepisach porządkowych wydanych na podstawie art. 83a ust. 2 w/w ustawy obowiązujących na lotnisku. Niniejszy przepis odsyła do art. 83a ust. 1 powołanej ustawy, zgodnie z którym wszystkie osoby znajdujące się na terenie lotniska są obowiązane do przestrzegania i stosowania się do nakazów i zakazów zawartych w przepisach porządkowych ustalonych przez zarządzającego tym lotniskiem, wydanych na podstawie rozporządzenia ministra właściwego do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

Podstawowe przepisy porządkowe związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, obowiązujące w stosunku do wszystkich osób znajdujących się na terenie lotniska, zostały określone w

Rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b powołanej regulacji, na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. Celem wprowadzonego zakazu jest m.in. zapewnienie ochrony osobom korzystającym z usług przewozu osób taksówką przed nadużyciami ze strony osób wykonujących te usługi, które polegałyby na pobieraniu drastycznie zawyżonych opłat za przejazd, oraz zapobieganiu przypadkom natarczywego nagabywania podróżnych na terenie lotniska. Przepis ten umożliwi zarządzającemu lotniskiem skuteczne oddziaływanie na nieprawidłowości w prowadzeniu na terenie lotniska działalności z zakresu przewozu osób taksówką. Tym samym chroni pasażerów (...) przed nagabywaniem ze strony taksówkarzy oferujących swoje usługi transportowe, których zachowanie prowadzi do zakłócenia porządku na terenie lotniska.

Wskazać przy tym należy, iż art. 68 ust. 2 pkt 2 oraz art. 80 ustawy Prawo lotnicze nakładają na zarządzającego lotniskiem obowiązki o charakterze publicznoprawnym w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku na terenie lotniska. Art. 68 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy przewiduje, że zarządzający lotniskiem obowiązany jest prowadzić eksploatację lotniska w sposób zapewniający bezpieczeństwo lotów oraz sprawność obsługi użytkowników lotniska. Natomiast art. 80 tej ustawy stanowi, iż zarządzający lotniskiem odpowiada za bezpieczną eksploatację lotniska, w tym za nałożone na niego zadania związane z ochroną lotniska.

Art. 82 pkt 3 ustawy Prawo lotnicze wymienia cztery formy dyspozycji (zarządzenia, nakazy, zakazy oraz polecenia), które wydawane są na podstawie tego przepisu przez zarządzającego lotniskiem w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku. W oparciu o wskazane powyżej Rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r., na terenie (...) im. (...) przyjęte zostało zarządzenie nr 95 z dnia 4 października 2012 r. Naczelnego Dyrektora Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w sprawie bezpieczeństwa, ochrony i przepisów porządkowych na terenie L. C. w W.. W § 2 pkt 6 lit. b powołanego zarządzenia zostało implementowane wprost unormowanie zawarte w § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, iż na terenie lotniska zabrania się prowadzenia bez zgody zarządzającego lotniskiem działalności gospodarczej, w tym reklamowej, akwizycyjnej lub innej działalności zarobkowej. W § 5 zarządzenia nr (...) jako sankcję naruszenia wymienionych w nim przepisów porządkowych wskazano art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze.

Warto w tym miejscu wskazać, iż przywołany powyżej art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze został ustanowiony w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 21 lipca 2006 r., sygn. P 33/05. W wydanym orzeczeniu Trybunał uznał, iż art. 210 ust. 1 pkt 5 Prawa lotniczego jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji. Wskazany przepis stanowił: „Kto nie wykonuje zarządzeń i poleceń zarządzającego lotniskiem związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa lotów lub porządkiem na lotnisku, o których mowa w art. 82 pkt 3 ustawy – podlega karze grzywny”. Z kolei art. 82 pkt 3 ustawy wskazywał, iż w celu zapewnienia bezpiecznej eksploatacji lotniska zarządzający lotniskiem wydaje zarządzenia, nakazy lub zakazy oraz polecenia związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku, obowiązujące w stosunku do wszystkich osób znajdujących się na terenie lotniska. W wydanym orzeczeniu Trybunał zakwestionował zgodność powołanego artykułu z obowiązującym prawem, wskazując, iż przepis ten ma postać „nie tylko przepisu blankietowego zupełnego, ale co więcej nie określając w ogóle znamion czynu zabronionego, uniemożliwia doprecyzowanie tych znamion w innym przepisie ustawowym, czy też przepisie podstawowym”, (...) natomiast „zgodnie z art. 87 Konstytucji źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są wyłącznie Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia oraz – na obszarze działania organów, które je ustanowiły – akty prawa miejscowego”.

Zgodność obowiązującego obecnie art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze z Ustawą Zasadniczą była również przedmiotem prac Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt P 31/13 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż

1) Art. 210 ust. 1 pkt 5a w związku z art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2013 r. poz. 1393) jest zgodny z art. 22 w związku z art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą prawidłowej legislacji;

2) § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku (Dz. U. poz. 1023) jest zgodny z art. 22 w związku z art. 20 i art. 2 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Tym samym Trybunał uznał za zgodne z Konstytucją przepisy pozwalające na reglamentowanie działalności gospodarczej na terenie lotnisk, a wymaganie zgody zarządcy lotniska nie narusza wolności w prowadzeniu działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu orzeczenia Trybunał podkreślił, iż gwarantowana przez art. 22 Konstytucji wolność działalności gospodarczej nie ma charakteru absolutnego i podlega ograniczeniom, przy czym dla usprawiedliwienia ingerencji w tę wolność konieczne jest, aby ograniczenie tej wolności było uzasadnione ważnym interesem publicznym oraz realizowało wymogi zasady proporcjonalności. Rozpatrując tą sprawę, podobnie jak w poprzednich orzeczeniach, Trybunał przyjął, iż art. 22 Konstytucji, który reguluje wprost w sposób wyczerpujący i kompleksowy zarówno formalne, jak i materialne przesłanki ograniczenia wolności działalności gospodarczej, stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 31 ust. 3 Konstytucji, wyłączając jego stosowanie jako adekwatnego wzorca kontroli ustawowych ograniczeń wolności działalności gospodarczej. Uznano tym samym, iż zakres dopuszczalnych ograniczeń wolności działalności gospodarczej, patrząc pod kątem materialnych podstaw ograniczeń, jest szerszy od zakresu dopuszczalnych ograniczeń tych wolności i praw, do których odnosi się art. 31 ust. 3 Konstytucji. W uzasadnieniu wyroku Trybunał wskazał również, iż pomimo zawartego w zaskarżonym uregulowaniu odesłania do źródła podustawowego, poddany kontroli art. 210 ust. 1 pkt 5a w związku z art. 83a ust. 2 Prawa lotniczego, czytany łącznie z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia wydanego na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy, bez trudu pozwala adresatowi normy wyrażonej w zaskarżonym przepisie na ustalenie, czy jego zachowanie będzie naruszać prawo. Oznacza to, że art. 210 ust. 1 pkt 5a w zw. z art. 83a ust. 2 ustawy Prawo lotnicze jest zgodny z art. 2 Konstytucji w aspekcie wynikającej z niego zasady prawidłowej legislacji.

W związku z powyższym należało wskazać, iż wykonywanie działalności gospodarczej z zakresu usług transportowych bez wymaganej zgody zarządzającego lotniskiem, podlega karze grzywny, co wynika z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze w zw. z § 2 ust. 1 pkt 6 lit. b Rozporządzeniu Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 4 września 2012 r. w sprawie podstawowych przepisów porządkowych związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i ochrony lotów oraz porządku na lotnisku.

Zdaniem Sądu zachowanie obwinionego należało uznać jako wykonywanie przez niego działalności gospodarczej. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Definicja ta wskazuje na pewne zasadnicze cechy (zarobkowy charakter – odpłatność, ciągłość oraz zorganizowany sposób wykonywania), które świadczą, iż dane działania uznać należy jako wykonywanie działalności gospodarczej. Wskazać należało również, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygn. akt I ACa 701/02, który w swoim orzeczeniu powołał się na uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., sygn. III CZP 64/92 (OSNCP 12/92, poz. 225) „czynności podejmowane przez podmiot gospodarczy wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym, funkcjonalnym związku z tą działalnością, w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego podmiotu”.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wskazać należało, iż nie ulega wątpliwości, że działania podejmowane przez obwinionego w okresach wskazanych we wnioskach o ukaranie na terenie L. im. F. C. przy ul. (...) 1 w W., które polegały na proponowaniu napotkanym osobom skorzystanie z wykonywanych przez niego usług transportowych,

były związane bezpośrednio z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą z zakresu usług taksówkowych, którą obwiniony prowadzi w sposób zarobkowy, ciągły (od 30 lat) oraz zorganizowany (posiada licencję, posługuje się samochodem przystosowanym do przewozu osób). Zarzucone wnioskami o ukaranie działania J. T. miały na celu skłonienie napotkanych osób do skorzystania z wykonywanych przez niego usług transportowych. Tym samym nieskorzystanie przez te osoby z oferowanej usługi nie uzasadnia twierdzenia, iż obwiniony nie prowadził działalności gospodarczej, bowiem do przyjęcia prowadzenia takiej działalności nie jest niezbędne skorzystanie przez potencjalnego klienta z proponowanej usługi.

Sąd badając niniejszą sprawę nie miał również wątpliwości, iż obwiniony zarzucone mu czyny popełnił na terenie lotniska. Wskazać należy bowiem, iż według definicji zawartej w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo lotnicze „lotniskiem jest wydzielony obszar na lądzie, wodzie lub innej powierzchni w całości lub w części przeznaczony do wykonywania startów, lądowań i naziemnego lub nawodnego ruchu statków powietrznych, wraz ze znajdującymi się w jego granicach obiektami i urządzeniami budowlanymi o charakterze trwałym, wpisany do rejestru lotnisk”. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2421/12, w którym Sąd ten zajął się przypadkiem budowy terminala pasażerskiego na funkcjonującym lotnisku, definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy Prawo lotnicze oznacza, iż „obiekty budowlane stanowią część lotniska jedynie w sytuacji, gdy lotnisko to zostało wpisane do właściwego rejestru. Wpisanie do rejestru danego lotniska jest wymogiem koniecznym do rozpoczęcia jego eksploatacji, po uprzednim uzyskaniu zezwolenia na założenie lotniska i spełnieniu innych warunków określonych w art. 59 ust. 1 Prawa lotniczego”. Zgodnie z ust. 6 powołanego przepisu, do rejestru lotnisk wpisuje się jako zarządzającego lotniskiem zakładającego lotnisko lub też inny podmiot – na wniosek zakładającego lotnisko.

Wśród lotnisk cywilnych znajdujących się w rejestrze lotnisk cywilnych prowadzonym przez Urząd Lotnictwa Cywilnego znajduje się zarządzane przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) L. C. w W. (nr rejestracyjny (...)).

Badając niniejszą sprawę Sąd również nie miał wątpliwości, iż obwiniony w W. przy ul. (...) 1 na terenie L. C., wykonywał swoją działalność z zakresu usług transportowych bez zgody zarządzającego lotniskiem.

Wskazać należy bowiem, iż zarządzające lotniskiem Przedsiębiorstwo Państwowe (...) od 2001 roku, w celu zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów, ogłasza postępowania ofertowe mające na celu wyłonienie firm, które uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na zamówienie. W wyniku prowadzonych postępowań wybierano firmy, które mogły oferować swoje usługi na terenie (...) im. (...) w W.. Od dnia 1 stycznia 2011 roku obsługa taksówkowa pasażerów L. C. jest prowadzona przez firmy taksówkowe E. T., S. T. oraz (...).

Zważyć należy przy tym, iż działanie zarządzającego lotniskiem, który dokonał wyboru firm uprawnionych do świadczenia swoich usług na terenie (...), nie może być traktowane jako działanie ograniczające konkurencję. Jak zostało bowiem wspomniane wcześniej, zarządzający lotniskiem jest zobowiązany do zapewnienia bezpieczeństwa pasażerów lotniska i w ogłoszonym przetargu wybrał firmy taksówkowe, które w ramach wykonywanych przez siebie usług przewozowych, są w stanie zapewnić wysokie standardy świadczonych zadań. W tym miejscu wskazać należy także, iż (...) im. (...) jest lotniskiem międzynarodowym, które obsługuje największą w Polsce liczbę pasażerów zagranicznych. Dlatego dla wizerunku naszego kraju istotne jest, aby usługi świadczone w tym miejscu przez firmy transportowe były na jak najwyższym poziomie. Nic nie stoi również na przeszkodzie, aby przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą z zakresu usług transportowych, spełniając wysokie wymagania w zakresie wykonywanych działań, przystąpili do postępowania ofertowego mającego na celu wyłonienie firm, które uzyskają prawo do świadczenia usług taksówkowych na terenie L. im F. C. w W. na zamówienie.

Reasumując, Sąd uznał, że obwiniony J. T. dopuścił się czynów wskazanych we wnioskach o ukaranie.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw oraz art. 9 § 2 kw. Wykroczenie z art. 210 ust. 1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze zagrożone jest karą grzywny. Zgodnie z dyspozycją wyrażoną w art. 9 § 2 kw, jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Zgodnie z powyższą regułą, Sąd na podstawie art. 210 ust.

1 pkt 5a ustawy Prawo lotnicze przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw za te trzy wykroczenia wymierzył obwinionemu łączną karę grzywny w wysokości 800 zł, uznając taką karę za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przedmiotowych wykroczeń, które zdaniem Sądu były znaczne. W ocenie Sądu wymierzona kara uwzględnia sytuację materialną obwinionego i pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 80 zł. Uiszczenie przez obwinionego tych kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.